Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI (Camera întâi)

14 decembrie 2018 *

„Funcție publică – Funcționari – Reforma statutului – Regulamentul (UE, Euratom) nr. 1023/2013 – Posturi-tip – Norme tranzitorii privind încadrarea în posturile-tip – Articolul 30 din anexa XIII la statut – Administratori în tranziție (AD 13) – Administratori (AD 12) – Promovarea în temeiul articolului 45 din statut autorizată numai în cadrul parcursului de carieră care corespunde postului-tip ocupat – Acces la postul-tip de «șef de unitate sau echivalent» sau de «consilier sau echivalent» exclusiv în temeiul procedurii prevăzute la articolul 4 și la articolul 29 alineatul (1) din statut – Egalitate de tratament – Pierderea vocației la promovarea în gradul superior – Încredere legitimă”

În cauza T-526/16,

FZ, funcționar al Comisiei Europene, și ceilalți funcționari ai Comisiei Europene ale căror nume figurează în anexă [1], reprezentați de T. Bontinck și de A. Guillerme, avocați,

reclamanți,

împotriva

Comisiei Europene, reprezentată inițial de J. Currall și de G. Gattinara, ulterior de G. Gattinara și de C. Berardis-Kayser și, în sfârșit, de G. Berscheid, de G. Gattinara și de L. Radu Bouyon, în calitate de agenți,

pârâtă,

susținută de

Parlamentul European, reprezentat inițial de N. Chemaï și de M. Dean, ulterior de L. Deneys, de J. Steele și de J. Van Pottelberge, în calitate de agenți,

și de

Consiliul Uniunii Europene, reprezentat inițial de M. Bauer și de E. Rebasti, ulterior de M. Bauer și de R. Meyer, în calitate de agenți,

intervenienți,

având ca obiect o cerere întemeiată pe articolul 270 TFUE prin care se solicită anularea deciziilor Comisiei prin care autoritatea împuternicită să facă numiri a acestei instituții a încadrat reclamanții în posturile-tip de „administrator în tranziție” sau de „administrator”, cu consecința pierderii, de la 1 ianuarie 2014, a vocației acestora de promovare în gradul superior, astfel cum au fost ele confirmate prin deciziile acestei autorități din 3 iulie, 17 iulie și 6 august 2014,

* Limba de procedură: franceza.

1 Lista celorlalți funcționari ai Comisiei Europene este anexată numai la versiunea notificată părților.

TRIBUNALUL (Camera întâi),

compus din doamna I. Pelikánová, președinte, și domnii P. Nihoul și J. Svenningsen (raportor), judecători,

grefier: doamna M. Marescaux, administrator,

având în vedere faza scrisă a procedurii și în urma ședinței din 17 octombrie 2018,

pronunță prezenta

Hotărâre

Istoricul cauzei

1 FZ și ceilalți nouă reclamanți ale căror nume figurează în anexă sunt funcționari ai Comisiei Europene în grupa de funcții de administratori (AD) de gradele AD 12 sau AD 13.

2 Din secțiunea A din anexa I la Statutul funcționarilor Uniunii Europene, în versiunea sa aplicabilă de la 1 mai 2004 și până la 31 decembrie 2013 (denumit în continuare „Statutul din 2004”), reiese că funcționarii din grupa de funcții de administratori, încadrați în conformitate cu articolul 5 din statutul menționat, puteau avansa de la gradul AD 5 la gradul AD 14 prin promovare în temeiul articolului 45 din statutul menționat, procedură care, „presupun[ând] numirea funcționarului în gradul superior din grupa de funcții în care este încadrat”, „se efectuează exclusiv prin selecție din rândul funcționarilor care dovedesc că au cel puțin doi ani vechime în gradul respectiv, după o analiză comparativă a meritelor funcționarilor cu drept de promovare”. Astfel, sub imperiul acestui statut, funcționarul care ocupa un post de administrator de gradul AD 12 sau AD 13 avea vocație la promovarea în gradul superior în temeiul articolului 45 din același statut.

3 Regulamentul (UE, Euratom) nr. 1023/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 22 octombrie 2013 de modificare a Statutului funcționarilor Uniunii Europene și a Regimului aplicabil celorlalți agenți ai Uniunii Europene (JO 2013, L 287, p. 15) a intrat în vigoare la 1 noiembrie 2013. Considerentele (17), (18) și (19) ale acestui regulament au următorul cuprins:

„(17) Consiliul a cerut Comisiei să efectueze un studiu și să prezinte propuneri adecvate cu privire la articolul 5 alineatul (4), anexa I, secțiunea A și articolul 45 alineatul (1) din Statutul funcționarilor [din 2004] pentru a stabili o legătură clară între responsabilități și grad, precum și pentru a asigura faptul că se acordă o pondere mai mare nivelului de responsabilități atunci când se compară meritele în contextul promovării.

(18) Ținând seama de această cerere, este oportun ca promovarea într-un grad superior să fie condiționată de devotamentul personal, cultivarea abilităților și a competențelor, precum și de îndeplinirea unor sarcini a căror importanță justifică numirea funcționarului în gradul superior respectiv.

(19) Evoluția carierei în grupele de funcții [de administratori (AD) și de asistenți (AST)] ar trebui să fie restructurată în așa fel încât gradele cele mai înalte să fie rezervate unui număr limitat de funcționari care îndeplinesc sarcini cu cel mai înalt nivel de responsabilitate. În consecință, administratorii pot avansa numai până la gradul AD 12, dacă nu sunt numiți într-un post specific peste acest grad, iar gradele AD 13 și 14 ar trebui să fie rezervate pentru membrii

personalului al căror rol atrage după sine responsabilități semnificative. În mod similar, funcționarii cu gradul AST 9 pot fi promovați la gradul AST 10 numai în conformitate cu procedura stabilită la articolul 4 și articolul 29 alineatul (1) din Statutul funcționarilor.

4 Articolul 5 alineatul (4) din Statutul funcționarilor, în versiunea aplicabilă începând de la 1 ianuarie 2014 (denumit în continuare „noul statut” sau „statutul”), prevede:

„Un tabel care prezintă diferitele posturi-tip este prevăzut în anexa I secțiunea A [la noul statut]. Pe baza tabelului respectiv, autoritatea împuternicită să facă numiri a fiecărei instituții poate defini mai detaliat funcțiile și atribuțiile care corespund fiecărui post-tip, după consultarea Comitetului pentru Statutul funcționarilor.”

5 Din cuprinsul punctului 1 al secțiunii A din anexa I la noul statut, intitulată „Posturi-tip în fiecare grupă de funcții, după cum se menționează la articolul 5 alineatul (4)”, reiese că, în ceea ce privește grupa de funcții AD:

– funcționarii nou-recrutați pe postul-tip de „administrator” pot progresa de la gradul AD 5 la gradul AD 12;

– funcționarii nou-recrutați pe postul-tip de „șef de unitate sau echivalent” pot progresa de la gradul AD 9 la gradul AD 14; și

– funcționarii nou-recrutați pe postul-tip de „consilier sau echivalent” pot progresa de la gradul AD 13 la gradul AD 14.

6 Articolul 45 din Statutul din 2004 a fost modificat, pe de altă parte, prin adăugarea, în versiunea acestei dispoziții care figurează în noul statut, a următoarei fraze: „Cu excepția cazului în care se aplică procedura prevăzută la articolul 4 și articolul 29 alineatul (1) [din statut], funcționarii pot fi promovați numai dacă ocupă un post care corespunde unuia dintre posturile-tip prevăzute în anexa I secțiunea A, în gradul imediat superior.”

7 În cadrul măsurilor tranzitorii care fac obiectul anexei XIII la noul statut, articolul 30 din anexa menționată prevede la alineatul (1):

„Prin derogare de la anexa I secțiunea A punctul [1], tabelul următor cu posturile-tip din grupa de funcții AD se aplică funcționarilor aflați în activitate la 31 decembrie 2013:

[…]	[…]
Șef de unitate sau echivalent	AD 9-AD 14
Consilier sau echivalent	AD 13-AD 14
Administrator cu funcție superioară aflat în tranziție	AD 14
Administrator în tranziție	AD 13
Administrator	AD 5-AD 12

”

8 Alineatele (2), (3) și (4) ale articolului 30 din anexa XIII la noul statut au următorul cuprins:

„(2) Cu efect de la 1 ianuarie 2014, autoritatea împuternicită să facă numiri clasifică funcționarii în activitate la 31 decembrie 2013 în grupa de funcții AD în următoarele posturi-tip:

[…]

(b) funcționarii cu gradul AD 13 la 31 decembrie 2013 care nu ocupau un post de «șef de unitate sau echivalent» ori un post de «consilier sau echivalent» sunt încadrați în postul-tip de «Administrator în tranziție»;

(c) funcționarii cu gradul AD 9-AD 14 la 31 decembrie 2013 care ocupau un post de «șef de unitate sau echivalent» sunt încadrați în postul-tip de «Șef de unitate sau echivalent»;

(d) funcționarii cu gradul AD 13 sau AD 14 la 31 decembrie 2013 care ocupau un post de «consilier sau echivalent» sunt încadrați în postul-tip de «Consilier sau echivalent»;

(e) funcționarii cu gradul AD 5-AD 12 la 31 decembrie 2013 care nu ocupau un post de «șef de unitate sau echivalent» sunt încadrați în postul-tip de «Administrator».

(3) Prin derogare de la alineatul (2), funcționarii cu gradul AD 9-AD 14 care au responsabilități speciale pot fi încadrați de către autoritatea împuternicită să facă numiri, înainte de 31 decembrie 2015, în postul-tip de «Șef de unitate sau echivalent» ori «Consilier sau echivalent». Fiecare autoritate împuternicită să facă numiri prevede dispoziții pentru punerea în aplicare a prezentului articol. Cu toate acestea, numărul total de funcționari care beneficiază de această dispoziție nu depășește 5 % din numărul funcționarilor încadrați în grupa de funcții AD la 31 decembrie 2013.

(4) Numirea pe un post-tip este valabilă până la numirea funcționarului într-o funcție nouă, corespunzătoare unui alt post-tip.”

9 La 16 decembrie 2013, Comisia a adoptat Decizia C(2013) 8968 final privind dispoziții generale de punere în aplicare a articolului 45 din noul statut, publicată în *Informații Administrative* nr. 55-2013 din 19 decembrie 2013. Potrivit articolului 3 a doua liniuță din aceste dispoziții generale de punere în aplicare, „[u]n funcționar poate face obiectul unei decizii de promovare [numai] dacă”, „la momentul inițierii exercițiului de promovare […], acesta ocupă un post care corespunde unuia dintre posturile-tip pentru gradul la care poate fi promovat, indicate în anexa I secțiunea A la articolul 30 alineatul (1) sau la articolul 31 alineatul (1) din anexa XIII la [noul] statut”.

10 În urma intrării în vigoare la 1 ianuarie 2014 a măsurilor menționate la punctele 3-9 de mai sus, reclamanții având gradul AD 12 au fost încadrați în postul-tip de „administrator”, ceea ce a determinat ca parcursul lor de carieră să fie cuprins între gradele AD 5 și AD 12, în timp ce reclamantul având gradul AD 13 a fost încadrat în postul-tip de „administrator în tranziție”, care nu dădea dreptul la nicio promovare în gradul superior. La 30 decembrie 2013, autoritatea împuternicită să facă numiri (denumită în continuare „AIPN”) a Comisiei a modificat astfel în sistemul informatic de gestiune a personalului, denumit „SysPer 2” (denumit în continuare „SysPer 2”), dosarele personale ale reclamanților, indicând noul post-tip ocupat de aceștia, cu consecința că, de la 1 ianuarie 2014, nu mai aveau vocație la promovare în gradul superior.

11 Între 12 și 31 martie 2014, opt dintre reclamanți au formulat, în temeiul articolului 90 alineatul (2) din statut, o reclamație împotriva deciziilor AIPN, care aveau atât o aplicabilitate generală, cât și una individuală, ce vizau blocarea oricărei posibilități de promovare a reclamanților în gradul superior în cadrul exercițiului de promovare anual prevăzut la articolul 45 din noul statut.

12 La data de 11 și, respectiv, de 24 aprilie 2014, ceilalți doi reclamanți, și anume GH și GC, au formulat fiecare o reclamație similară.

13 Prin deciziile din 3 iulie 2014, redactate în termeni identici, AIPN a respins reclamațiile formulate între 12 și 31 martie 2014, cu excepția celei formulate de GK, care a fost respinsă prin decizia AIPN din 17 iulie 2014. Pe de altă parte, prin decizia din 6 august 2014, AIPN a respins reclamațiile din 11 și din 24 aprilie 2014.

Procedura și concluziile părților

14 Prin cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului Funcției Publice a Uniunii Europene la 20 octombrie 2014 și înregistrată inițial cu numărul F-113/14, reclamanții au formulat prezenta acțiune.

15 Prin decizia din 26 noiembrie 2014, președintele Camerei a treia a Tribunalului Funcției Publice a decis, după ascultarea părților, să suspende prezenta cauză până când hotărârile de soluționare a cauzelor U4U și alții/Parlamentul și Consiliul (T-17/14) și USFSPEI/Parlamentul și Consiliul (T-75/14) dobândeau autoritate de lucru judecat.

16 La 10 decembrie 2014 și, respectiv, la 20 ianuarie 2015, Consiliul Uniunii Europene și Parlamentul European au formulat, în temeiul articolului 86 din Regulamentul de procedură al Tribunalului Funcției Publice, cereri de intervenție în susținerea concluziilor Comisiei. Acestea au fost informate în această privință că cererile lor urmau să fie examinate la reluarea procedurii.

17 În temeiul articolului 3 din Regulamentul (UE, Euratom) 2016/1192 al Parlamentului European și al Consiliului din 6 iulie 2016 privind transferul către Tribunal al competenței de a se pronunța în primă instanță asupra litigiilor dintre Uniunea Europeană și agenții acesteia (JO 2016, L 200, p. 137), prezenta cauză a fost transferată Tribunalului în starea în care se afla la data de 31 august 2016, începând cu această dată trebuind să fie examinată în conformitate cu Regulamentul de procedură al Tribunalului. Astfel, această cauză a fost înregistrată sub numărul T-526/16 și atribuită camerei întâi.

18 În urma pronunțării Hotărârii din 15 septembrie 2016, U4U și alții/Parlamentul și Consiliul (T-17/14, nepublicată, EU:T:2016:489), apoi a Hotărârii din 16 noiembrie 2017, USFSPEI/Parlamentul și Consiliul (T-75/14, EU:T:2017:813), și în urma constatării faptului că nu au fost formulate recursuri împotriva acestor hotărâri în termenul prevăzut la articolul 56 din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene, procedura a fost reluată în prezenta cauză, iar Comisia a fost astfel invitată să depună memoriul în apărare, ceea ce aceasta a făcut în termenul acordat, și anume la 17 aprilie 2018.

19 Prin decizia din 19 aprilie 2018, în temeiul articolului 144 din Regulamentul de procedură, a fost admisă intervenția Parlamentului și a Consiliului în susținerea concluziilor Comisiei.

20 La 31 mai 2018, reclamanții au depus replica în cadrul celui de al doilea rând de memorii care fusese autorizat de Tribunal.

21 La 31 mai 2018, Parlamentul și Consiliul au depus memoriile în intervenție, în privința cărora părțile principale nu au formulat observații.

22 În urma prezentării în cauza FZ și alții/Comisia (T-540/16) a unei cereri de conexare a acelei cauze cu prezenta cauză, părțile au fost ascultate cu privire la acest aspect și nu au formulat nicio obiecție în această privință.

23 În urma depunerii duplicii la 17 iulie 2018, faza scrisă a procedurii a fost închisă.

24 Prin decizia din 18 septembrie 2018, după ascultarea părților, prezenta cauză a fost conexată cu cauzele T-525/16 (GQ și alții/Comisia) și T-540/16 (FZ și alții/Comisia) pentru buna desfășurare a procedurii orale.

25 Părțile au fost ascultate în ședința din 17 octombrie 2018. În ședință, Tribunalul a invitat Comisia să îi furnizeze, în termen de două săptămâni, anumite informații cu privire la situația actuală a reclamanților în lumina statutului. În urma răspunsului transmis de Comisie la 31 octombrie 2018 și a observațiilor reclamanților prezentate la 13 noiembrie 2018, faza orală a procedurii a fost închisă.

26 Reclamanții solicită Tribunalului:

– cu titlu principal,

  – constatarea nelegalității articolului 45 și a anexei I la noul statut, precum și a măsurilor tranzitorii aferente;

  – anularea deciziilor AIPN, care au atât o aplicabilitate generală, cât și una individuală, vizând blocarea oricărei posibilități de promovare a acestora, în calitate de funcționari de gradul AD 12 sau AD 13, în cadrul exercițiului de promovare anual 2014;

  – obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată;

– în subsidiar,

  – anularea deciziilor AIPN, care au atât o aplicabilitate generală, cât și una individuală, vizând blocarea oricărei posibilități de promovare a reclamanților, în calitate de funcționari de gradul AD 12 sau AD 13, în cadrul exercițiului de promovare anual 2014;

  – obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată.

27 Comisia solicită Tribunalului:

– respingerea acțiunii;

– obligarea reclamanților la plata cheltuielilor de judecată.

28 Parlamentul solicită Tribunalului respingerea argumentelor reclamanților prin care se solicită declararea inaplicabilității articolului 45 și a anexei I la noul statut, precum și a măsurilor tranzitorii aferente.

29 Consiliul solicită Tribunalului:

– respingerea acțiunii;

– obligarea reclamanților la plata cheltuielilor de judecată.

În drept

Cu privire la admisibilitatea acțiunii

30 Cu titlu introductiv, concluzionând că acțiunea este admisibilă, Comisia subliniază în același timp că aceasta vizează în realitate numai deciziile AIPN de încadrare a reclamanților în posturile-tip de „administrator în tranziție” sau de „administrator”, după caz, care au intrat în vigoare la 1 ianuarie 2014. Aceasta menționează însă că, deși opt dintre reclamanți au introdus reclamații împotriva acestor acte care îi lezează sub aspectul termenelor statutare, situația nu este aceeași pentru GH și GC. Pentru aceștia din urmă, ea preconizează totuși să rețină, având în vedere punctul 57 din Ordonanța din 16 iulie 2015, FG/Comisia (F-20/15, EU:F:2015:93), că reclamațiile lor au fost introduse în interiorul celor trei luni care au început să curgă de la data comunicării din 14 aprilie 2014.

31 În această privință, dat fiind că existența unui act care lezează în sensul articolului 90 alineatul (2) și al articolului 91 alineatul (1) din statut este o condiție indispensabilă pentru admisibilitatea oricărei acțiuni formulate de funcționari împotriva instituției de care aparțin, trebuie să se stabilească, în împrejurările speței, mai întâi, care sunt actele pe care reclamanții intenționează să le conteste prin intermediul prezentei acțiuni și să se examineze dacă acestea constituie acte care îi lezează (a se vedea în acest sens Hotărârea din 28 aprilie 2017, HN/Comisia, T-588/16, nepublicată, EU:T:2017:292, punctul 39, și Ordonanța din 16 iulie 2015, FG/Comisia, F-20/15, EU:F:2015:93, punctul 43). Apoi, dat fiind că admisibilitatea unei acțiuni introduse la Tribunal în temeiul articolului 270 TFUE și al articolului 91 din statut este condiționată de desfășurarea în mod legal a procedurii precontencioase și de respectarea termenelor pe care aceasta le prevede (a se vedea Hotărârea din 28 aprilie 2017, HN/Comisia, T-588/16, nepublicată, EU:T:2017:292, punctul 36 și jurisprudența citată), va trebui să se stabilească, pentru fiecare dintre aceștia, dacă reclamațiile lor au fost introduse în termenul prevăzut la articolul 90 alineatul (2) din statut.

32 În această privință, funcționarii care ocupau posturi de administrator de gradele AD 5-AD 13 la data de 31 decembrie 2013 puteau fi încadrați în diferite posturi-tip, și anume „administrator în tranziție”, „administrator”, „consilier sau echivalent” sau „șef de unitate sau echivalent” (a se vedea în acest sens Hotărârea din 28 aprilie 2017, HN/Comisia, T-588/16, nepublicată, EU:T:2017:292, punctul 40, și Hotărârea din 16 iulie 2015, EJ și alții/Comisia, F-112/14, EU:F:2015:90, punctul 43).

33 Astfel, deciziile AIPN de a încadra reclamanții în posturile-tip de „administrator în tranziție” sau de „administrator”, după caz, intervenite la 30 decembrie 2013 și materializate prin introducerea unei mențiuni referitoare la încadrarea reclamanților în aceste posturi-tip în dosarele lor personale din SysPer 2 (denumite în continuare „deciziile atacate”), îi lezează deoarece au drept consecință pierderea, cu efect de la 1 ianuarie 2014, a vocației acestora la promovarea în gradul superior (a se vedea în acest sens Hotărârea din 28 aprilie 2017, HN/Comisia, T-588/16, nepublicată, EU:T:2017:292, punctul 42 și jurisprudența citată, și Hotărârea din 16 iulie 2015, EJ și alții/Comisia, F-112/14, EU:F:2015:90, punctul 45).

34 În plus, astfel cum admite Comisia, mai puțin în cazul lui GH și al lui GC, aceste decizii au fost contestate de reclamanți prin intermediul unor reclamații formulate în termen de trei luni, în conformitate cu articolul 90 alineatul (2) din statut.

35 În ceea ce îi privește pe cei doi reclamanți care au formulat reclamațiile la 24 și, respectiv, la 11 aprilie 2014, nici acestea nu pot fi considerate ca fiind introduse tardiv în raport cu termenul de trei luni prevăzut la articolul 90 alineatul (2) din statut. Astfel, se impune constatarea faptului că Comisia se află în imposibilitatea de a confirma la ce date au luat cunoștință reclamanții de modificarea intervenită la 30 decembrie 2013 în dosarele lor personale din SysPer 2, pentru motivul că nu le-a

notificat aceste decizii individuale care îi priveau, încălcând articolele 25 și 26 din statut (a se vedea în acest sens Ordonanța din 16 iulie 2015, FG/Comisia, F-20/15, EU:F:2015:93, punctul 46 și jurisprudența citată).

36 În astfel de împrejurări, trebuie să se admită că, chiar presupunând că cei doi reclamanți în cauză au luat cunoștință înainte de data de 24 și, respectiv, de 11 ianuarie 2014 de modificarea în SysPer 2 a posturilor lor-tip, este posibil ca forma prin care aceste decizii le-au fost aduse la cunoștință să îi fi indus în eroare (a se vedea în acest sens Hotărârea din 5 aprilie 1979, Orlandi/Comisia, 117/78, EU:C:1979:109, punctul 11).

37 În aceste condiții, prezenta acțiune trebuie declarată admisibilă în măsura în care este îndreptată împotriva deciziilor atacate. Pe de altă parte, ținând seama de caracterul evolutiv al procedurii precontencioase, va trebui luată în considerare motivarea care figurează în deciziile de respingere a reclamațiilor formulate de reclamanți, această motivare trebuind să coincidă cu cea a deciziilor atacate (a se vedea în acest sens Hotărârea din 9 decembrie 2009, Comisia/Birkhoff, T-377/08 P, EU:T:2009:485, punctele 58 și 59, și Hotărârea din 16 ianuarie 2018, SE/Consiliul, T-231/17, nepublicată, EU:T:2018:3, punctul 22).

Cu privire la concluziile vizând constatarea nelegalității anumitor dispoziții statutare

38 În ceea ce privește concluziile prin care se solicită Tribunalului să constate nelegalitatea articolului 45 din noul statut și a măsurilor tranzitorii aferente, trebuie amintit că, desigur, în cadrul concluziilor în anularea unei decizii individuale care privește un funcționar sau un agent, acesta poate invoca, în temeiul articolului 277 TFUE, nelegalitatea actului cu caracter general în temeiul căruia a fost adoptată această decizie. Astfel, numai instanța Uniunii este abilitată, potrivit acestei din urmă dispoziții, să constate nelegalitatea unui act cu caracter general și să stabilească consecințele inaplicabilității care rezultă din aceasta în ceea ce privește actul cu caracter individual a cărui contestare se află pe rolul său (Hotărârea din 27 octombrie 2016, BCE/Cerafogli, T-787/14 P, EU:T:2016:633, punctul 49).

39 Totuși, constatarea nelegalității operată de instanța Uniunii în conformitate cu dispozițiile articolului 277 TFUE nu are efecte *erga omnes* întrucât, deși conduce la nelegalitatea deciziei individuale atacate, permite totuși actului cu caracter general să subziste în ordinea juridică fără a afecta legalitatea altor acte care au fost adoptate în temeiul său și care nu au fost atacate în termenul de formulare a unei acțiuni (a se vedea în acest sens Hotărârea din 21 februarie 1974, Kortner și alții/Consiliul și alții, 15/73-33/73, 52/73, 53/73, 57/73-109/73, 116/73, 117/73, 123/73, 132/73 și 135/73-137/73, EU:C:1974:16, punctele 37 și 38, și Hotărârea din 27 octombrie 2016, BCE/Cerafogli, T-787/14 P, EU:T:2016:633, punctul 53).

40 Rezultă că, în cadrul unei cereri de anulare a unui act individual care lezează, instanța Uniunii este, desigur, competentă să constate, pe cale incidentă, nelegalitatea unei dispoziții cu aplicabilitate generală pe care se întemeiază actul atacat. Totuși, aceasta nu este competentă să facă astfel de constatări în dispozitivul hotărârilor sale (a se vedea în acest sens Hotărârea din 21 octombrie 2009, Ramaekers-Jørgensen/Comisia, F-74/08, EU:F:2009:142, punctul 37).

41 Prin urmare, astfel cum susține în mod întemeiat Comisia, concluziile prin care se solicită Tribunalului constatarea nelegalității articolului 45 și a anexei I la noul statut, precum și a măsurilor tranzitorii aferente trebuie să fie declarate, în măsura în care nu se înscriu într-o excepție de nelegalitate formulată în temeiul articolului 277 TFUE și vizează anularea deciziilor atacate, ca vădit inadmisibile.

Cu privire la concluziile în anulare

42 În susținerea concluziilor în anulare, reclamanții invocă, cu titlu principal, un motiv unic, întemeiat pe nelegalitatea articolului 45 și a anexei I la noul statut. În subsidiar, aceștia invocă alte două motive, primul referitor la încălcarea articolului 45 și la existența unei erori vădite de apreciere și al doilea referitor la încălcarea obligației de motivare.

43 Comisia, susținută de Parlament și de Consiliu, solicită respingerea tuturor motivelor ca nefondate.

Cu privire la primul motiv, întemeiat pe nelegalitatea articolului 45 și a anexei I la noul statut

44 Potrivit reclamanților, dispozitivul prevăzut de noul statut, și anume imposibilitatea ca funcționarii de gradul AD 12 sau AD 13 încadrați în posturile-tip de „administrator” sau de „administrator în tranziție” să obțină o promovare în gradul superior în temeiul articolului 45 din noul statut, încalcă principiul egalității de tratament, vocația la carieră și principiul proporționalității, precum și obligația de solicitudine. În acest context, ei apreciază că la recrutare aveau vocația de a fi promovați până la gradul AD 14 fără restricții. Astfel, articolul menționat și anexa I la noul statut ar fi adus atingere drepturilor dobândite de ei. Aceștia invocă, prin urmare, atât nelegalitatea articolului 45, cât și a anexei I la noul statut.

45 Comisia, susținută de Parlament și de Consiliu, solicită respingerea excepției de nelegalitate ca nefondată.

46 Prezentul motiv este structurat pe șase aspecte, care trebuie analizate succesiv.

– Cu privire la primul aspect al primului motiv, referitor la încălcarea principiilor egalității de tratament și vocației la carieră

47 În susținerea primului aspect al primului motiv, reclamanții arată că, având în vedere articolul 5 alineatul (5) din statut, potrivit căruia „[f]uncționarii care aparțin aceleiași grupe de funcții fac obiectul unor condiții identice de recrutare și de evoluție a carierei”, legiuitorul Uniunii a încălcat principiile egalității de tratament și vocației la carieră.

48 În această privință, reclamanții apreciază că, prin faptul că a precizat la articolul 45 din noul statut că, „[c]u excepția cazului în care se aplică procedura prevăzută la articolul 4 și articolul 29 alineatul (1) din statut, funcționarii pot fi promovați numai dacă ocupă un post care corespunde unuia dintre posturile-tip prevăzute în anexa I secțiunea A, în gradul imediat superior”, legiuitorul Uniunii a încălcat principiile egalității de tratament și vocației la carieră blocând reclamanții în posturile-tip de „administrator” sau de „administrator în tranziție”, care nu le mai oferă acestora posibilitatea de a fi promovați în gradul superior, acesta din urmă fiind rezervat funcționarilor care ocupă posturile-tip de „șef de unitate sau echivalent” sau de „consilier sau echivalent”.

49 Potrivit reclamanților, ei ar face obiectul unui tratament inegal în raport cu administratorii care aparțin totuși aceleiași grupe de funcții ca și ei, întrucât atât administratorii de gradele AD 5-AD 11, cât și administratorii de gradele AD 9-AD 13 care exercită funcțiile de „șef de unitate sau echivalent” sau de „consilier sau echivalent” ar continua să beneficieze de mecanismul de promovare întemeiat pe o comparație a meritelor în timp ale funcționarilor care ocupă astfel de grade și de posturi-tip, în timp ce, în cazul reclamanților, promovarea lor la gradele AD 13 sau AD 14 ar fi posibilă numai în temeiul procedurii prevăzute la articolul 4 și la articolul 29 alineatul (1) din statut, care nu ar permite obținerea unei promovări prin demonstrarea meritelor obținute în timp, dat fiind că aceasta s-ar întemeia în esență pe evaluarea competențelor funcționarilor administratori care își manifestă interesul de a fi numiți pe un post liber de „șef de unitate sau echivalent” sau de „consilier sau echivalent”.

50 În plus, în timp ce administratorii de grade inferioare, de la AD 5 la AD 11, ar beneficia de garanții de promovare în raport cu numărul de promovări care trebuie autorizate anual de AIPN în cadrul instituției, reclamanții ar fi expuși hazardului în ceea ce privește numărul de posturi libere de „șefi de unitate sau echivalent” sau de „consilieri sau echivalent” cu privire la care AIPN va decide anual să fie ocupate în temeiul procedurii prevăzute la articolul 4 și la articolul 29 alineatul (1) din statut. În plus, în cadrul procedurii de numire pe astfel de posturi, AIPN ar dispune de o putere de apreciere mai importantă decât în cadrul procedurii de promovare, în special ca urmare a lipsei de intervenție a Comisiei paritare de promovare. Reclamanții adaugă că, în cadrul procedurii de numire menționate, ei sunt în concurență nu numai cu ceilalți administratori din cadrul Comisiei, la fel ca în cazul unei comparații a meritelor în temeiul procedurii de promovare, ci și cu administratorii din cadrul altor instituții, ceea ce le-ar scădea șansele de a fi promovați.

51 În această privință, trebuie amintit că raportul juridic dintre funcționari și administrație este de natură statutară, iar nu contractuală (a se vedea în acest sens Hotărârea din 19 martie 1975, Gillet/Comisia, 28/74, EU:C:1975:46, punctul 4). Astfel, drepturile și obligațiile funcționarilor pot fi modificate în orice moment de legiuitorul Uniunii și, în acest context, legile de modificare a unei dispoziții legislative, precum regulamentele de modificare a statutului adoptate în temeiul articolului 336 TFUE, se aplică în principiu, mai puțin în cazul unei derogări, efectelor viitoare ale unei situații ce a apărut sub imperiul vechii legi, cu excepția situațiilor care au apărut și s-au realizat definitiv sub imperiul normei anterioare, care creează drepturi dobândite (a se vedea Hotărârea din 22 decembrie 2008, Centeno Mediavilla și alții/Comisia, C-443/07 P, EU:C:2008:767, punctele 60-62, și Hotărârea din 16 iulie 2015, EJ și alții/Comisia, F-112/14, EU:F:2015:90, punctul 58).

52 Or, potrivit jurisprudenței, în contextul unei reforme statutare, un drept este considerat dobândit numai atunci când faptul generator al acestuia s-a produs înainte de modificarea legislativă, dar nu și atunci când faptul constitutiv al unui drept nu s-a realizat sub imperiul legislației care a fost modificată. Astfel, atunci când, precum în speță, funcționarii aveau, până la data intrării în vigoare a noului statut, numai o vocație la promovare, iar aceasta era subordonată unei decizii de promovare în gradul superior care era de competența AIPN pe care aceasta din urmă nu o adoptase încă, în speță, la 1 ianuarie 2014, acești funcționari nu pot invoca un drept dobândit la menținerea unei vocații la această promovare ulterior datei respective (a se vedea în acest sens Hotărârea din 22 decembrie 2008, Centeno Mediavilla și alții/Comisia, C-443/07 P, EU:C:2008:767, punctele 63-65, și Hotărârea din 16 iulie 2015, EJ și alții/Comisia, F-112/14, EU:F:2015:90, punctul 59).

53 În plus, funcționarii nu se pot prevala de principiul protecției încrederii legitime pentru a se opune aplicării unei noi dispoziții legislative, în special într-un domeniu în care legiuitorul dispune de o largă putere de apreciere (Hotărârea din 22 decembrie 2008, Centeno Mediavilla și alții/Comisia, C-443/07 P, EU:C:2008:767, punctul 91, și Hotărârea din 16 iulie 2015, EJ și alții/Comisia, F-112/14, EU:F:2015:90, punctul 60). Astfel, trebuie respinse argumentele reclamanților referitoare la încălcarea principiului încrederii legitime și a pretinselor lor drepturi dobândite în ceea ce privește vocația la promovare în gradul superior, ca urmare a plafonării carierelor lor care ar fi fost decisă de legiuitor și/sau de Comisie și care rezultă din încadrarea lor în postul-tip de „administrator” sau de „administrator în tranziție”.

54 În continuare, trebuie subliniat că, având în vedere puterea largă de apreciere recunoscută legiuitorului Uniunii, acesta putea considera în mod legitim, în considerentul (19) al Regulamentului nr. 1023/2013 și la punctul 1 al secțiunii A din anexa I la noul statut, că gradele AD 13 și 14 trebuie rezervate unui număr limitat de funcționari, în speță doar administratorilor care îndeplinesc sarcini cu cel mai înalt nivel de responsabilitate în sensul acestui considerent, și anume „responsabilități semnificative”.

55 În special, contrar susținerilor reclamanților, legiuitorul Uniunii putea considera că accesul la un post de gradul AD 13 sau AD 14 nu mai trebuie să se facă în cadrul unei promovări de administratori în temeiul articolului 45 din Statutul din 2004, procedură care, potrivit jurisprudenței, urmărește să adapteze cariera funcționarilor în funcție de eforturile depuse și de meritele de care au dat dovadă,

inclusiv în ceea ce privește durata (Hotărârea din 11 iulie 2007, Konidaris/Comisia, T-93/03, EU:T:2007:209, punctul 91, și Hotărârea din 16 iulie 2015, EJ și alții/Comisia, F-112/14, EU:F:2015:90, punctul 72), ci trebuie să se facă în temeiul procedurii de numire prevăzute la articolul 4 și la articolul 29 alineatul (1) din noul statut.

56 Astfel, această procedură de ocupare a unui post vacant prevăzută la articolul 29 alineatul (1) din statut urmărește, potrivit aceleiași jurisprudențe, căutarea, în interesul serviciului, a funcționarului, din cadrul instituției sau al altei instituții, celui mai apt să exercite funcțiile inerente postului care trebuie ocupat. Or, având în vedere obiectivul legiuitorului Uniunii de raționalizare a cheltuielilor publice și de corelare între funcții și grad, acesta putea considera că o astfel de procedură era de natură să permită mai ușor AIPN să încredințeze funcțiile cele mai importante și de nivel înalt unui număr limitat de funcționari cu aptitudinile profesionale cele mai adecvate, în speță administratorilor care își pot asuma responsabilități de „șefi de unitate sau echivalent” sau de „consilieri sau echivalent”, care în mod obiectiv sunt mai importante decât cele ale administratorilor de bază.

57 Trebuie subliniat, în plus, că AIPN dispune de o putere largă de apreciere în ceea ce privește organizarea și structurarea serviciilor sale și, prin urmare, a nivelului responsabilităților sarcinilor pe care consideră necesar să le încredințeze funcționarilor și agenților săi (a se vedea Hotărârea din 28 aprilie 2017, HN/Comisia, T-588/16, nepublicată, EU:T:2017:292, punctul 81 și jurisprudența citată), ceea ce presupune că este liber ca, sub controlul autorității bugetare, să stabilească și să raționalizeze numărul de „șefi de unitate sau echivalent” și de „consilieri sau echivalent” de care are nevoie în mod real.

58 În această privință, spre deosebire de ceea ce susțin reclamanții, modificarea statutului în ceea ce privește structura carierei administratorilor nu intră în conflict cu menținerea în noul statut a articolului 5 alineatul (5), potrivit căruia „[f]uncționarii care aparțin aceleiași grupe de funcții fac obiectul unor condiții identice de recrutare și de evoluție a carierei”. Astfel, în noul cadru statutar, indiferent de data recrutării sau a intrării în funcții, toți administratorii sunt supuși unor condiții identice de evoluție a carierei, și anume o evoluție posibilă până la gradul AD 12 doar prin mecanismul de promovare prevăzut la articolul 45 din noul statut și, în cazul în care doresc o avansare dincolo de acest grad, o posibilitate de a o obține prin ocuparea unor funcții care implică responsabilități semnificative, la finalul unei proceduri prevăzute la articolul 4 și la articolul 29 alineatul (1) din noul statut, organizată în vederea ocupării posturilor-tip de „șef de unitate sau echivalent” sau de „consilier sau echivalent”.

59 În ceea ce privește principiul vocației la carieră, mai trebuie amintit că dreptul Uniunii nu consacră în mod expres nici un principiu al unității carierei, nici un principiu al carierei. În schimb, jurisprudența a enunțat principiul vocației la carieră ca o versiune specială a principiului egalității de tratament aplicabil funcționarilor (Hotărârea din 5 martie 2008, Toronjo Benitez/Comisia, F-33/07, EU:F:2008:25, punctele 87 și 88, și Ordonanța din 27 septembrie 2011, Lübking și alții/Comisia, F-105/06, EU:F:2011:152, punctele 81 și 82).

60 În această privință, desigur, din textul articolului 5 alineatul (5) din statut reiese că „[f]uncționarii care aparțin aceleiași grupe de funcții fac obiectul unor condiții identice de recrutare și de evoluție a carierei”. Totuși, din textul articolului 45 din noul statut reiese că legiuitorul Uniunii a decis că, începând de la 1 ianuarie 2014, „[c]u excepția cazului în care se aplică procedura prevăzută la articolul 4 și articolul 29 alineatul (1), funcționarii pot fi promovați numai dacă ocupă un post care corespunde unuia dintre posturile-tip prevăzute în anexa I secțiunea A, în gradul imediat superior”. Astfel, după cum reiese din considerentul (19) al Regulamentului nr. 1023/2013, legiuitorul Uniunii a intenționat ca, în cadrul punerii în aplicare a articolului 5 alineatul (5) din statut care impune „condiții identice de recrutare și de evoluție a carierei” pentru toți administratorii, să restructureze parcursul de carieră al administratorilor reținând un parcurs de carieră de bază al administratorilor, în cadrul căruia aceștia evoluează între gradele AD 5 și AD 12, și, în continuare, parcursuri de carieră

specifice, rezervate celor care au responsabilități semnificative cum sunt cele de „șef de unitate sau echivalent” sau de „consilier sau echivalent”, care permit accesul la gradele mai înalte, și anume AD 13 și AD 14.

61 Astfel cum subliniază Consiliul, prin faptul că în prezent impune ca funcționarii să poată fi promovați, cu excepția cazului în care se aplică procedura prevăzută la articolul 4 și la articolul 29 alineatul (1) din statut, numai dacă ocupă un post care corespunde unuia dintre posturile-tip în gradul imediat superior, legiuitorul Uniunii a prevăzut o restricție aplicabilă nediferențiat tuturor grupelor de funcții și, în interiorul acestor grupe, tuturor administratorilor și asistenților, indiferent de data recrutării sau a intrării acestora în funcție.

62 În orice caz, nu se încalcă principiul egalității de tratament, principiu general al dreptului Uniunii consacrat la articolele 20 și 21 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene și aplicabil dreptului funcției publice a Uniunii, decât atunci când două categorii de persoane ale căror situații de fapt și de drept nu prezintă o diferență esențială beneficiază de un tratament diferit cu ocazia încadrării lor și când o astfel de diferență de tratament nu este justificată în mod obiectiv. La aplicarea acestui principiu, examinarea situațiilor care sunt de comparat trebuie să țină seama de toate elementele care le caracterizează (Hotărârea din 16 iulie 2015, EJ și alții/Comisia, F-112/14, EU:F:2015:90, punctul 65; a se vedea de asemenea în acest sens Hotărârea din 22 decembrie 2008, Centeno Mediavilla și alții/Comisia, C-443/07 P, EU:C:2008:767, punctul 76, și Hotărârea din 15 noiembrie 2011, Nolin/Comisia, T-58/11 P, EU:T:2011:664, punctele 37 și 38).

63 Trebuie să se stabilească, prin urmare, dacă funcționarii de gradul AD 12 sau AD 13 încadrați în posturile-tip de „administrator” sau de „administrator în tranziție” se află într-o situație comparabilă cu cea a „administratorilor” care ocupă posturi de grade inferioare, de la AD 5 la AD 11, precum și cu cea a funcționarilor care aparțin aceleiași grupe de funcții, dar care exercită funcțiile de „șef de unitate sau echivalent” sau de „consilier sau echivalent”, aceste ultime două grupe de funcționari putând, spre deosebire de reclamanți, să continue să beneficieze de promovarea dincolo de gradul AD 12 sau AD 13 în temeiul articolului 45 din noul statut.

64 În ceea ce privește funcționarii „administratori” de la gradul AD 5 la gradul AD 11 care, asemenea reclamanților, nu ocupă funcții de „șef de unitate sau echivalent” și nici de „consilier sau echivalent”, se impune constatarea faptului că nu se află în mod obiectiv în aceeași situație precum cea a funcționarilor de gradele AD 12 sau AD 13, cum sunt reclamanții, care ocupă aceleași funcții de „administrator”, deoarece, spre deosebire de aceștia din urmă, ei nu au atins încă gradul maxim prevăzut pentru postul-tip în cadrul căruia au vocația de a evolua.

65 Or, potrivit jurisprudenței, principiul egalității de tratament presupune că toți funcționarii promovați la același grad trebuie să beneficieze, la merite egale, de aceleași șanse de a fi promovați în gradul superior (a se vedea Hotărârea din 16 iulie 2015, EJ și alții/Comisia, F-112/14, EU:F:2015:90, punctul 70 și jurisprudența citată).

66 Astfel, trebuie comparată în continuare situația reclamanților cu cea a funcționarilor de gradele AD 12 sau AD 13 care ocupă funcțiile de „șef de unitate sau echivalent” sau de „consilier sau echivalent”.

67 În această privință, ținând seama de natura funcțiilor care le sunt încredințate șefilor de unități, semnificativ mai importante decât cele ale administratorilor care sunt plasați tocmai sub autoritatea acestor șefi de unități, reclamanții nu pot susține că se află într-o situație comparabilă cu cea a șefilor de unități, în speță cei care ocupă gradele AD 12 sau AD 13.

68 În ceea ce privește posturile de „consilier sau echivalent”, reiese din jurisprudență că aceștia, la fel ca „șefii de unitate sau echivalent” sau ca funcționarii care vor fi recrutați sub denumirea proprie Comisiei de „expert principal”, trebuie să exercite funcții diferite sau complementare în raport cu cele ale „administratorilor” sau chiar sarcini de conducere, care înseamnă „responsabilități semnificative”

sau eventual mai importante decât înainte, care sunt de natură să justifice că, sub imperiul noului statut, „consilierii juridici” și „experții principali” ocupă posturi care se circumscriu postului-tip de „consilier sau echivalent” de gradul AD 13 cu vocație la promovare la gradul AD 14, spre deosebire de „administratorii” de gradele AD 12 sau AD 13 (a se vedea în acest sens Hotărârea din 16 iulie 2015, EJ și alții/Comisia, F-112/14, EU:F:2015:90, punctul 74).

69 În orice caz, Tribunalul apreciază că reclamanții, inclusiv cei care exercită funcțiile de șef de unitate adjunct, nu au dovedit că funcțiile pe care le exercitau la data de 31 decembrie 2013 erau la fel de importante sau mai importante decât cele care sunt exercitate de șefii de unitate sau de consilierii de același grad.

70 Având în vedere considerațiile care precedă, primul aspect al primului motiv trebuie înlăturat.

– Cu privire la al doilea aspect al primului motiv, referitor la încălcarea principiului proporționalității

71 În susținerea celui de al doilea aspect al primului motiv, reclamanții invocă faptul că blocarea carierelor lor la gradele AD 12 sau AD 13, determinată, în opinia lor, de noile dispoziții statutare, ar fi disproporționată având în vedere obiectivul declarat de legiuitorul Uniunii de a rezerva gradele cele mai înalte unui număr limitat de funcționari care îndeplinesc sarcini cu cel mai înalt nivel de responsabilitate. Pe de o parte, un asemenea obiectiv ar fi deja îndeplinit prin blocarea, în temeiul Statutului din 2004, a accesului la gradele AD 15 și AD 16 pentru administratori, întrucât aceste grade au fost rezervate numai directorilor și directorilor generali. Pe de altă parte, măsura în discuție în cazul reclamanților nu poate fi considerată aptă să realizeze obiectivul invocat, întrucât AIPN ar putea să reevalueze anual numărul de grade considerate a fi necesare să fie rezervate celor care îndeplinesc sarcini cu un nivel înalt de responsabilitate și care ocupă funcțiile de „șef de unitate sau echivalent” sau de „consilier sau echivalent” și, în acest mod, să reducă în mod nejustificat oportunitățile de carieră ale funcționarilor din grupa de funcții a administratorilor care nu pot depăși gradul AD 12 în lipsa unei numiri pe posturile de acest tip.

72 În această privință, trebuie amintit că principiul proporționalității impune ca actele instituțiilor Uniunii să nu depășească limitele a ceea ce este adecvat și necesar pentru realizarea obiectivelor legitime urmărite de reglementarea în cauză, fiind stabilit că, atunci când este posibilă alegerea dintre mai multe măsuri adecvate, trebuie să se recurgă la cea mai puțin constrângătoare și că inconvenientele cauzate nu trebuie să fie disproporționate în raport cu scopurile vizate. În ceea ce privește controlul jurisdicțional al respectării acestor condiții, legiuitorului Uniunii i-a fost recunoscută, în cadrul exercitării competențelor care îi sunt conferite, o putere largă de apreciere în domenii în care acțiunea sa implică alegeri de natură politică, precum și economică sau socială și în care acesta trebuie să efectueze aprecieri și evaluări complexe. Astfel, nu se pune problema dacă o măsură adoptată într-un astfel de domeniu era singura sau cea mai adecvată posibil. Atunci când legiuitorul Uniunii dispune de o putere largă de apreciere, ceea ce este cazul la adoptarea, în temeiul articolului 336 TFUE, a unor modificări ale statutului, precum și ale Regimului aplicabil celorlalți agenți, doar caracterul vădit inadecvat al acesteia în raport cu obiectivul pe care instituțiile competente îl urmăresc poate afecta legalitatea acestei măsuri din perspectiva principiului proporționalității (Hotărârea din 26 februarie 2016, Bodson și alții/BEI, T-240/14 P, EU:T:2016:104, punctele 116 și 117).

73 În speță, reiese că, în ceea ce privește dispozițiile reformei, intrate în vigoare la 1 ianuarie 2014 și aflate în discuție în prezenta cauză, legiuitorul Uniunii a stabilit drept obiectiv legitim să procedeze în așa fel încât promovarea într-un grad superior să fie condiționată de devotamentul personal, de cultivarea abilităților și a competențelor, precum și de îndeplinirea unor sarcini a căror importanță justifică numirea funcționarului în gradul superior respectiv.

74 Astfel, legiuitorul Uniunii a intenționat să remedieze situația nesatisfăcătoare constatată în practică în cadrul funcției publice a Uniunii, și anume că nu putea fi stabilită neapărat o legătură clară între responsabilități și gradul funcționarilor. În această privință, reiese în special din Raportul Comisiei din 30 martie 2011 către Parlamentul European și Consiliu privind echivalența dintre noua și vechea structură de carieră [COM(2011) 171 final] că „[…] structur[a] de carieră [din Statutul din 2004] p[utea] avea un impact mai mare în ceea ce privește structura salariului în unități decât s-a anticipat inițial” și că, „[d]e exemplu, nu [era] imposibil ca un șef de unitate să câștige mai puțin decât toți funcționarii care lucrează în unitatea pe care o conduce, inclusiv decât secretarul/secretara său/sa [și că ș]efii de unitate p[uteau] fi numiți în gradul AD 9, în timp ce administratorii p[uteau] ajunge la gradul AD 14 (respectiv cinci grade mai sus, spre deosebire de doar un grad mai sus în conformitate cu anteriorul Statut al funcționarilor), iar secretarii/angajații administrativi p[uteau] ajunge la gradul AST 11 (două grade mai sus decât gradul de bază în care [erau] încadrați șefii de unitate)”.

75 Astfel, potrivit legiuitorului Uniunii, trebuia să se acorde o pondere mai mare nivelului de responsabilități la compararea meritelor în contextul promovării. În definitiv, reiese fără echivoc din Regulamentul nr. 1023/2013 că legiuitorul a dorit să pună capăt posibilității, deschisă de Statutul din 2004, ca funcționarii să fie promovați inexorabil în gradele cele mai înalte fără să se poată stabili o corelație între responsabilitățile cu care aceștia erau învestiți și gradul ocupat, ceea ce a condus la situația ca funcționari din grupa de funcții a administratorilor să obțină gradele AD 13 sau AD 14 fără a îndeplini neapărat sarcini cu un nivel înalt sau crescut de responsabilitate.

76 Având în vedere acest obiectiv legitim, legiuitorul Uniunii putea considera, fără ca prin aceasta să încalce principiul proporționalității, că gradele AD 13 și AD 14, care dau dreptul la un nivel de remunerare deosebit de ridicat, trebuie rezervate numai administratorilor având sarcini cu un nivel înalt de responsabilitate. Astfel, reiese că o asemenea măsură este adecvată pentru a remedia lipsa de corelare constatată între, pe de o parte, gradul înalt la care ajunseseră unii administratori prin mecanismul de promovare prevăzut la articolul 45 din Statutul din 2004, care se întemeiază în esență pe meritele referitoare la durată, iar nu pe competențele și aptitudinile persoanelor în cauză, și, pe de altă parte, nivelul de responsabilități care le era încredințat, inferior nivelului de responsabilități al șefilor de unități sau al consilierilor, și care era posibil să nu fi variat în timp.

77 Împrejurarea, invocată de reclamanți, potrivit căreia, în ceea ce privește grupa de funcții de administratori, gradele AD 15 și AD 16 erau, sub imperiul Statutului din 2004, rezervate numai directorilor și directorilor generali nu este pertinentă. De altfel, trebuie arătat că, în cadrul reformei intrate în vigoare în anul 2014, legiuitorul Uniunii a intenționat să excludă accesul la gradele cele mai înalte numai prin intermediul mecanismului de promovare prevăzut la articolul 45 din statut atât pentru administratori, care nu mai pot avea acces la gradele AD 13 și AD 14 doar prin intermediul acestui mecanism, cât și pentru „asistenți” sau „asistenți în tranziție”, pentru care accesul prin simpla promovare la gradele AST 10 și AST 11 este de asemenea exclus în prezent în favoarea mecanismului de numire-promovare pe un post care se circumscrie postului-tip de „asistent cu experiență” în temeiul procedurii prevăzute la articolul 4 și la articolul 29 alineatul (1) din statut.

78 Având în vedere ceea ce precedă, al doilea aspect al primului motiv trebuie respins ca nefondat.

– Cu privire la al treilea aspect al primului motiv, referitor la încălcarea principiului bunei administrări și a obligației de solicitudine

79 În cadrul celui de al treilea aspect al primului motiv, reclamanții susțin că, la adoptarea deciziilor atacate, AIPN nu ar fi luat suficient în considerare interesele lor, încălcând în acest mod atât principiul bunei administrări, cât și obligația sa de solicitudine. În plus, aceștia critică faptul că vor trebui supuși din nou unor probe, prin care să le fie testate aptitudinile de a îndeplini funcțiile de „șef

de unitate sau echivalent” sau de „consilier sau echivalent”, cu toate că nu au schimbat grupa de funcții, că AIPN îi supusese deja unor astfel de teste de aptitudini la recrutare și că au dat dovadă de merite pe tot parcursul carierelor lor.

80 În ceea ce privește încălcarea, invocată de reclamanți, a principiului bunei administrări și a obligației de solicitudine, se impune constatarea faptului că aceste principii nu pot permite AIPN să încalce dispozițiile statutare adoptate de legiuitorul Uniunii, care sunt, ca atare, obligatorii pentru AIPN la fel ca pentru toate celelalte autorități împuternicite să facă numiri ale celorlalte instituții, organe, oficii și agenții ale Uniunii. În special, obligația de solicitudine nu poate fi interpretată în sensul că se impune ca AIPN să compenseze pierderea vocației la promovarea la gradele AD 13 sau AD 14, astfel cum a fost decisă de legiuitorul Uniunii, prin măsuri interne vizând crearea mai multor posturi de „șefi de unitate sau echivalent” sau de „consilieri sau echivalent”, întrucât un asemenea demers ar face ca AIPN să contracareze voința legiuitorului, reducând impactul dorit al măsurilor adoptate de acesta în cadrul reformei.

81 Astfel, reiese în mod neechivoc din Regulamentul nr. 1023/2013 că legiuitorul Uniunii a dorit să pună capăt posibilității oferite de Statutul din 2004 ca funcționarii să fie promovați inexorabil la gradele cele mai înalte fără să se poată stabili o corelație între responsabilitățile cu care aceștia sunt învestiți și gradul ocupat, ceea ce a putea conduce la obținerea de către funcționari din grupa de funcții de administratori a gradelor AD 13 sau AD 14 fără a îndeplini în mod necesar sarcini cu un nivel înalt sau crescut de responsabilitate.

82 În plus, AIPN nu putea încadra reclamanții în posturile-tip de „șef de unitate sau echivalent” sau de „consilier sau echivalent”. Astfel, la data de 31 decembrie 2013, aceștia nu exercitau funcții corespunzătoare acestor posturi-tip, astfel încât, dat fiind că aceștia nu formulaseră cereri de încadrare derogatorie în temeiul articolului 30 alineatul (3) din anexa XIII la noul statut, AIPN trebuia să îi încadreze în posturile-tip de „administrator” sau, respectiv, de „administrator în tranziție”, în temeiul articolului 30 alineatul (2) din anexa XIII la noul statut (a se vedea în acest sens Ordonanța din 16 decembrie 2015, Bärwinkel/Consiliul, F-118/14, EU:F:2015:154, punctul 56).

83 Prin urmare, în pofida dificultăților indicate de reclamanți în ceea ce privește perspectivele lor, care au devenit mai limitate, de a putea accede la un post-tip care să le confere vocația la promovarea la gradele AD 13 sau AD 14 având în vedere normele mai stricte și mai selective de acces la aceste posturi-tip, AIPN nu avea obligația de a înlătura aplicarea noilor dispoziții statutare în numele principiului bunei administrări sau al obligației sale de diligență.

84 Rezultă că al treilea aspect al primului motiv trebuie respins ca nefondat.

– Cu privire la al patrulea aspect al primului motiv, referitor la încălcarea unor drepturi dobândite

85 În susținerea celui de al patrulea aspect al primului motiv, reclamanții arată că, prin excluderea posibilității lor de a fi promovați la gradele AD 13 sau AD 14 în temeiul procedurii de promovare prevăzute la articolul 45 din noul statut, legiuitorul Uniunii le-a încălcat drepturile dobândite de a li se compara meritele cu cele ale tuturor funcționarilor de gradele AD 12 sau, respectiv, AD 13.

86 În această privință, este suficient să se amintească faptul că, atunci când, precum în speță, funcționarii aveau, până la data intrării în vigoare a noului statut, numai o vocație la promovare, iar aceasta era subordonată unei decizii de promovare în gradul superior care era de competența AIPN pe care acesta din urmă nu o adoptase încă, în speță, la 1 ianuarie 2014, acești funcționari nu pot invoca un drept dobândit la menținerea unei vocații la această promovare ulterior datei respective (a se vedea în acest sens Hotărârea din 22 decembrie 2008, Centeno Mediavilla și alții/Comisia, C-443/07 P, EU:C:2008:767, punctele 63-65, și Hotărârea din 16 iulie 2015, EJ și alții/Comisia, F-112/14, EU:F:2015:90, punctul 59). Cu privire la acest aspect, jurisprudența dezvoltată de Organizația

Internațională a Muncii (OIM), care nu privește statutul, este irelevantă (a se vedea în acest sens Hotărârea din 13 decembrie 2017, Arango Jaramillo și alții/BEI, T-482/16 RENV, EU:T:2017:901, nepublicată, punctul 113).

87 În plus, reclamanții nu pot susține în mod valabil că limitarea accesului la gradele AD 13 sau AD 14 prin promovare în temeiul articolului 45 din noul statut numai la persoanele care au accesat postul de „șef de unitate sau echivalent” sau de „consilier sau echivalent” la finalul procedurii prevăzute la articolul 4 și la articolul 29 alineatul (1) din statut „aduce în mod vădit atingere condițiilor fundamentale de angajare în considerarea cărora a[u] acceptat o numire sau care [i]-au determinat să rămână […] în [serviciul] instituțiilor” Uniunii.

88 Astfel, în temeiul noului statut, funcționarii de gradele AD 12 sau AD 13, precum reclamanții, nu sunt privați de accesul la gradele superioare AD 13 și AD 14, ci trebuie doar, pentru a putea atinge aceste grade, să facă dovada calităților impuse de AIPN ca fiind corespunzătoare nivelului înalt de responsabilitate așteptat de la titularii de posturi de „șef de unitate sau echivalent” sau de „consilier sau echivalent”. Prin urmare, nu este vorba despre o blocare a carierelor lor, ci, astfel cum susține Consiliul, despre o modificare a modalității care permite obținerea unei promovări la gradele cele mai înalte din grupa de funcții de administratori, în speță prin selecționarea pentru a ocupa un post nou însoțit de reale sarcini cu un nivel înalt de responsabilitate care să justifice nivelul corelativ ridicat al remunerației. Astfel, reclamanții au încă posibilitatea de a participa la o procedură de selecție în temeiul articolului 4 și al articolului 29 din statut în vederea ocupării unor posturi care se circumscriu posturilor-tip menționate, care le permite în acest caz să recupereze vocația la promovarea în gradul superior (a se vedea în acest sens Hotărârea din 28 aprilie 2017, HN/Comisia, T-588/16, nepublicată, EU:T:2017:292, punctul 86). Este de altfel ceea ce a făcut majoritatea reclamanților și, în cazul a jumătate dintre ei, acest demers le-a permis astfel să fie numiți pe un post de expert care le dă dreptul la promovare la gradele superioare AD 13 și AD 14.

89 Cu titlu suplimentar, trebuie arătat că, în orice caz, legiuitorul Uniunii a prevăzut, la articolul 30 alineatele (5)-(9) din anexa XIII la noul statut, o majorare, în anumite condiții, a salariului funcționarilor de gradele AD 12 sau AD 13, precum reclamanții, și că, în plus, în conformitate cu alineatele (10) și (11) ale acestui articol 30, în cazul în care ar ocupa ulterior un post de șef de unitate, majorarea va putea fi păstrată de aceștia din urmă sau vor avea posibilitatea de a fi numiți într-o treaptă mai favorabilă.

90 Având în vedere cele ce precedă, al patrulea aspect al primului motiv trebuie respins.

– Cu privire la al cincilea aspect al primului motiv, referitor la încălcarea coeficienților prevăzuți la articolul 9 din anexa XIII și în secțiunea B din anexa I la noul statut

91 Prin cel de al cincilea aspect al primului motiv, reclamanții susțin că noile dispoziții statutare încalcă normele și principiile aplicabile în materia coeficienților de promovare, astfel cum sunt prevăzuți în secțiunea B din anexa I la noul statut și la articolul 9 din anexa XIII la statutul menționat, întrucât nu mai pot beneficia de acești coeficienți și, prin urmare, nu mai pot miza pe o promovare în gradul superior.

92 În această privință, se impune constatarea faptului că această argumentație nu poate fi admisă. Astfel, tocmai pentru a asigura o mai mare corelare între gradele AD 13 sau AD 14 și nivelul responsabilităților funcționarilor titulari ai acestor grade legiuitorul Uniunii a exclus posibilitatea ca accesul la aceste grade să aibă loc numai prin mecanismul promovării prevăzut la articolul 45 din statut, care anterior asigura cu un oarecare automatism faptul că un anumit număr de administratori de gradele AD 12 sau AD 13 vor fi promovați anual la gradele AD 13 sau AD 14 fără a avea în mod necesar responsabilități semnificative sau sarcini cu un nivel înalt sau crescut de responsabilitate.

93 Astfel, era logic ca legiuitorul Uniunii să prevadă tocmai că, în consecință, numărul de posturi de „șef de unitate sau echivalent” sau de „consilier sau echivalent” nu va fi stabilit, sub imperiul noului statut, în funcție de coeficienții aplicabili în procedura de promovare. Astfel, măsura adoptată în contextul reformei statutare urmărea, dimpotrivă, ca AIPN să stabilească acest număr, de altfel limitat, în funcție de necesitățile sale reale de personal cu un nivel înalt de responsabilitate care să ocupe acest tip de posturi, iar nu în mod automat.

94 În plus, întrucât excluderea aplicării procedurii de promovare, prevăzută la articolul 45 din statut, pentru a accede la gradele AD 13 sau AD 14 nu contravine principiului egalității de tratament, nu este necesar în speță să se ridice problema dacă mecanismele aplicabile în mod normal procedurii de promovare ar fi trebuit extinse la procedura prevăzută la articolul 4 și la articolul 29 alineatul (1) din statut.

95 De altfel, pe de o parte, este inerent obiectivului reformei statutare să se limiteze numărul de posturi de grad AD 13 și AD 14 la funcționarii care îndeplinesc sarcini cu un nivel înalt de responsabilitate tocmai prin excluderea accesului la aceste posturi doar prin mecanismul de promovare.

96 Pe de altă parte, revine AIPN sarcina de a stabili numărul de posturi de „șef de unitate sau echivalent” sau de „consilier sau echivalent” de care instituțiile au nevoie, profilurile de competență care trebuie căutate pentru a ocupa aceste posturi și, în plus, sarcina de a obține în această privință autorizarea autorității bugetare pentru a crea aceste posturi. Or, în cazul în care legiuitorul Uniunii ar fi decis să impună AIPN să creeze anual un anumit număr de posturi de acest tip pentru a asigura promovarea funcționarilor de gradele AD 12 sau AD 13, precum reclamanții, aceasta ar fi avut indirect ca efect reintroducerea sistemului de promovare care, din punctul său de vedere, nu permitea să se asigure faptul că promovarea la gradele cele mai înalte, precum gradele AD 13 și AD 14, este condiționată de devotamentul personal, de cultivarea abilităților și a competențelor, precum și de îndeplinirea unor sarcini cu un nivel înalt de responsabilitate sau cu un nivel crescut de responsabilitate.

97 Aceste considerații sunt *a fortiori* valabile în ceea ce privește coeficienții prevăzuți în secțiunea B din anexa I la statut, care, astfel cum subliniază în mod întemeiat Comisia, nu aveau oricum vocația să se aplice decât până la 30 aprilie 2011.

98 Având în vedere cele ce precedă, al cincilea aspect al primului motiv trebuie respins.

– Cu privire la al șaselea aspect al primului motiv, referitor la încălcarea „pactului” încheiat între organizațiile sindicale sau profesionale și Consiliu cu ocazia adoptării reformei statutare anterioare

99 Prin cel de al șaselea aspect al primul motiv, reclamanții susțin că, prin adoptarea Regulamentului nr. 1023/2013, legiuitorul Uniunii și Comisia au încălcat articolul 10 din statut, care prevede consultarea Comitetului pentru statutul funcționarilor în privința oricărei propuneri de revizuire a statutului. Astfel, acest comitet ar fi fost consultat, desigur, cu privire la propunerea inițială a Comisiei. Totuși, aceasta nu conținea propunerea privind blocarea carierei administratorilor de gradele AD 12 și AD 13, întrucât această propunere ar fi fost adăugată abia la sugestia Parlamentului, printr-o rezoluție din 2 iulie 2013. Or, ținând seama de caracterul semnificativ al modificării aduse propunerii inițiale a Comisiei, Comitetul pentru statutul funcționarilor ar fi trebuit consultat din nou, ceea ce nu s-ar fi întâmplat.

100 Pe de altă parte, legiuitorul Uniunii și Comisia ar fi încălcat acordul încheiat între Consiliu și organizațiile sindicale sau profesionale (denumite în continuare „OSP”) în cadrul reformei statutare anterioare din anul 2004 și, mai general, ar fi încălcat obligația de a se consulta în mod corespunzător cu OSP și în special de a le consulta în mod util furnizându-le informațiile adecvate. Or, în ceea ce privește în mod specific blocarea carierei administratorilor de gradele AD 12 sau AD 13, nu ar fi fost

inițiat niciun dialog și, în definitiv, OSP ar fi fost informate puțin și insuficient cu privire la modificările preconizate în cadrul reformei statutare. Reclamanții deduc din aceasta că articolele 27 și 28 din Carta drepturilor fundamentale au fost încălcate.

101 În această privință, Tribunalul a statuat deja că, deși Comisia făcuse, desigur, uz de puterea sa de inițiativă legislativă prezentând Parlamentului și Consiliului, la 13 decembrie 2011, propunerea de modificare a statutului, ea nu făcuse totuși uz de această putere pentru a modifica propunerea menționată. Astfel, chiar dacă Comisia participase la negocierile în trialog organizate în cadrul procedurii legislative ordinare în cauză, faptul că negocierile în trialog organizate în etapa primei lecturi în Parlament au ajuns, cu participarea Comisiei, la un compromis între Parlament și Consiliu pentru amendarea propunerii de modificare a statutului nu poate fi considerat ca fiind o modificare a propunerii respective de către Comisie însăși, în sensul jurisprudenței care rezultă din Hotărârea din 11 iulie 2007, Centeno Mediavilla și alții/Comisia (T-58/05, EU:T:2007:218). Pe de altă parte, nici adoptarea în primă lectură de către Parlament a unui text care a amendat propunerea de modificare a statutului nu poate fi asimilată cu o modificare de către Comisie însăși a propunerii sale inițiale (Hotărârea din 15 septembrie 2016, U4U și alții/Parlamentul și Consiliul, T-17/14, nepublicată, EU:T:2016:489, punctele 136-139).

102 Astfel, Comisia nu era obligată să consulte din nou Comitetul pentru statutul funcționarilor în temeiul articolului 10 din statut nici după încheierea negocierilor în trialog organizate în etapa primei lecturi în Parlament, nici după adoptarea de către acesta în primă lectură a propunerii sale (Hotărârea din 15 septembrie 2016, U4U și alții/Parlamentul și Consiliul, T-17/14, nepublicată, EU:T:2016:489, punctul 140).

103 Pe de altă parte, acordul încheiat între Consiliu și OSP în contextul reformei care a avut drept rezultat Statutul din 2004, invocat de reclamanți, privea doar această reformă și, prin urmare, adoptarea ulterioară a Regulamentului nr. 1023/2013 nu era de natură să aducă atingere acestui acord, deoarece admiterea unui asemenea raționament ar fi însemnat să se aducă atingere competenței legiuitorului Uniunii prevăzute la articolul 336 TFUE (a se vedea în acest sens Hotărârea din 16 noiembrie 2017, USFSPEI/Parlamentul și Consiliul, T-75/14, EU:T:2017:813, punctele 86-89).

104 În ceea ce privește aspectul dacă OSP fuseseră informate și consultate în mod suficient în cadrul procedurii de adoptare a noului statut, inclusiv în raport cu articolele 27 și 28 din Carta drepturilor fundamentale, Tribunalul s-a pronunțat deja cu privire la aceasta în mod detaliat, răspunzând în mod exhaustiv la obiecțiile formulate în această privință de mai multe OSP, în Hotărârea din 15 septembrie 2016, U4U și alții/Parlamentul și Consiliul (T-17/14, nepublicată, EU:T:2016:489, punctele 120-174), și în Hotărârea din 16 noiembrie 2017, USFSPEI/Parlamentul și Consiliul (T-75/14, EU:T:2017:813, punctele 96-124).

105 Or, în lipsa unui argument nou din punctul de vedere al conținutului în raport cu cele invocate în mod detaliat și fundamentat de OSP înseși în cauzele în care s-au pronunțat cele două hotărâri menționate la punctul 104 de mai sus, este necesar, pentru aceleași motive precum cele reținute în aceste două hotărâri, în așteptarea cărora prezenta cauză a fost suspendată, să se respingă al șaselea aspect al primului motiv.

106 Având în vedere respingerea diferitor sale aspecte, primul motiv trebuie respins în totalitate.

Cu privire la al doilea motiv, întemeiat pe încălcarea articolului 45 din noul statut și pe o eroare vădită de apreciere

107 În susținerea celui de al doilea motiv, formulat cu titlu subsidiar, reclamanții invocă „încălcarea articolului 45 din statut și o eroare vădită de apreciere”, îndreptate în esență împotriva considerentului (19) al Regulamentului nr. 1023/2013 adoptat de legiuitorul Uniunii. Pe fond, ei susțin că, din moment

ce „nucleul dur” al sistemului de promovare prevăzut la articolul menționat nu fusese modificat prin acest regulament, legiuitorul Uniunii era obligat să respecte principiile care stau la baza acestui sistem și nu putea, așadar, să excludă reclamanții de la orice evaluare comparativă a meritelor lor în vederea accesului în gradul superior. Astfel, considerentul (19) menționat ar intra în conflict cu articolul 45 din statut.

108 Comisia, susținută de Parlament și de Consiliu, solicită respingerea motivului ca nefondat.

109 În această privință, trebuie amintit că legiuitorul Uniunii poate modifica în orice moment Statutul funcționarilor prin intermediul regulamentelor, adoptate în temeiul articolului 336 TFUE (a se vedea Ordonanța din 23 aprilie 2015, Bensai/Comisia, F-131/14, EU:F:2015:34, punctul 40 și jurisprudența citată). Or, atunci când acesta decide să procedeze astfel, nu i se poate reproșa că încalcă același statut, întrucât el este autorul acestuia, inclusiv al modificărilor lui, iar statutul menționat nu este deci obligatoriu pentru el cum ar fi textele de rang superior precum tratatul.

110 Pe de altă parte și în orice caz, presupunând că al doilea motiv poate fi considerat ca fiind o excepție de nelegalitate îndreptată împotriva considerentului (19) al Regulamentului nr. 1023/2013 și că este admisibilă, atât timp cât, potrivit jurisprudenței, un considerent nu poate face în sine obiectul unei acțiuni în anulare (Ordonanța din 17 septembrie 2014, Afepadi și alții/Comisia, T-354/12, nepublicată, EU:T:2014:798, punctul 32), s-ar impune în acest caz constatarea faptului că, tocmai prin adoptarea acestui considerent, precum și a modificării articolului 45 din statut, legiuitorul Uniunii a dorit în mod clar să modifice procedura de promovare prevăzută la articolul 45 din Statutul din 2004, făcând-o inaplicabilă administratorilor de gradele AD 12 și AD 13 care nu exercită funcțiile de „șef de unitate sau echivalent” sau de „consilier sau echivalent”, posturi care în prezent trebuie ocupate la finalul unei proceduri de numire în temeiul articolului 4 și al articolului 29 alineatul (1) din statut. În această privință, contrar susținerilor reclamanților, legiuitorul menționat a adăugat în mod explicit o frază la textul articolului 45 din noul statut pentru a exclude aplicarea acestei proceduri în situații, precum cea a reclamanților, în care funcționarii au atins gradul maxim prevăzut pentru postul-tip pe care îl ocupă.

111 Prin urmare, al doilea motiv trebuie înlăturat.

Cu privire la al treilea motiv, întemeiat pe încălcarea obligației de motivare

112 În cadrul celui de al treilea motiv, invocat în subsidiar, reclamanții reproșează Comisiei că nu a respectat obligația de motivare prin faptul că nu a precizat, pe lângă explicațiile prezentate de legiuitorul Uniunii în considerentele (17)-(19) ale Regulamentului nr. 1023/2013, și motivele pentru care s-a considerat că ei nu îndeplinesc sarcini cu cel mai înalt nivel de responsabilitate și pentru care nu mai pot fi promovați în prezent la gradele AD 13 sau AD 14 decât dacă acced, în temeiul procedurii de numire prevăzute la articolul 4 și la articolul 29 alineatul (1) din statut, la un post de „șef de unitate sau echivalent” sau de „consilier sau echivalent”.

113 Comisia, susținută de Parlament și de Consiliu, solicită respingerea motivului ca nefondat.

114 În această privință, trebuie amintit că obligația de motivare prevăzută la articolul 25 al doilea paragraf din statut, care nu constituie decât reiterarea obligației generale edictate la articolul 296 TFUE, are ca scop, pe de o parte, să furnizeze persoanei interesate indicații suficiente pentru a afla dacă actul este bine fundamentat sau dacă este, eventual, afectat de un viciu care permite contestarea validității sale în fața instanței Uniunii și, pe de altă parte, să dea posibilitatea acestei instanțe să își exercite controlul asupra legalității actului respectiv. Rezultă că motivarea trebuie să fie comunicată în principiu persoanei în cauză în același timp cu decizia care o lezează și că lipsa motivării nu poate fi

remediată prin faptul că persoana în cauză află motivele deciziei în cadrul procedurii în fața instanței Uniunii (Hotărârea din 26 noiembrie 1981, Michel/Parlamentul, 195/80, EU:C:1981:284, punctul 22, și Hotărârea din 28 februarie 2008, Neirinck/Comisia, C-17/07 P, EU:C:2008:134, punctul 50).

115 Totuși, aceste principii trebuie puse în aplicare ținând seama de caracterul evolutiv al fazei precontencioase, potrivit căruia reclamația administrativă și respingerea acesteia, explicită sau implicită, fac parte integrantă dintr-o procedură complexă în care elaborarea actului care stabilește poziția definitivă a instituției se finalizează abia cu ocazia adoptării de către AIPN a răspunsului la reclamație (a se vedea în acest sens Hotărârea din 21 mai 2014, Mocová/Comisia, T-347/12 P, EU:T:2014:268, punctele 33, 34 și 45).

116 În acest context, Tribunalul a amintit că motivarea suplimentară în faza deciziei de respingere a reclamației este conformă cu finalitatea articolului 90 alineatul (2) din statut, potrivit căruia decizia cu privire la reclamație este ea însăși motivată. Astfel, această dispoziție presupune în mod necesar că autoritatea chemată să se pronunțe cu privire la reclamație nu este ținută doar de motivarea deciziei care face obiectul reclamației, eventual insuficientă sau chiar inexistentă (Hotărârea din 7 iulie 2011, Longinidis/Cedefop, T-283/08 P, EU:T:2011:338, punctul 72, și Hotărârea din 21 mai 2014, Mocová/Comisia, T-347/12 P, EU:T:2014:268, punctul 35).

117 În speță, deciziile atacate nu au fost însoțite de o motivare specială din partea AIPN. Astfel, acesta s-a limitat în esență să pună în aplicare noile dispoziții statutare care au intrat în vigoare la 1 ianuarie 2014 și care au implicat, în cazul reclamanților, încadrarea lor în posturile-tip de „administrator” sau de „administrator în tranziție”, care a fost materializată printr-o modificare a dosarelor lor personale ținute în SysPer 2 începând cu această dată.

118 Totuși, în răspunsul la reclamațiile formulate de reclamanți, AIPN a explicat că demersul său fusese făcut pentru a pune în aplicare aceste dispoziții statutare decise de legiuitorul Uniunii, fără a dispune în această privință de o putere de apreciere, și le-a furnizat o explicație detaliată a implicațiilor și a modalităților de punere în aplicare a reformei statutare care a intrat în vigoare în 2014. Or, astfel de explicații din partea AIPN sunt suficiente în raport cu obligația sa de motivare, așa cum este prevăzută la articolul 25 al doilea paragraf din statut, în calitate de autor al deciziilor atacate adoptate cu competență nediscreționară.

119 În măsura în care, prin intermediul prezentului motiv, reclamanții intenționează să reproșeze legiuitorului Uniunii faptul că a încălcat obligația de motivare care îi revine în temeiul articolului 296 TFUE, s-a statuat deja, legat în special de considerentele (17)-(19) ale Regulamentului nr. 1023/2013, că motivarea modificărilor articolului 45, precum și ale anexelor I și XIII la noul statut, referitoare la structura carierei personalului, menționează în mod clar și neechivoc raționamentul Parlamentului și al Consiliului și dă astfel posibilitatea reclamanților să ia cunoștință de justificările măsurii luate, iar Tribunalului să își exercite controlul (a se vedea în acest sens Hotărârea din 15 septembrie 2016, U4U/Parlamentul și Consiliul, T-17/14, nepublicată, EU:T:2016:489, punctele 182 și 183).

120 În plus, reiese în mod clar din noul cadru statutar că numai în cazul în care AIPN decide, în funcție de necesitățile sale, să creeze posturi de „șef de unitate sau echivalent” sau de „consilier sau echivalent”, atunci funcționarii „administratori” sau „administratori în tranziție” de gradele AD 12 sau AD 13, precum reclamanții, în cazul în care trebuie numiți în temeiul articolului 4 și al articolului 29 din statut, vor avea posibilitatea să recupereze o vocație la promovare în cadrul procedurii prevăzute la articolul 45 din noul statut. Pe de altă parte, reiese la fel de clar din deciziile de respingere a reclamațiilor că AIPN nu a recunoscut că reclamanții exercită responsabilități la fel de importante precum cele încredințate în mod normal „șefilor de unitate sau echivalent” sau „consilierilor sau echivalent”.

121 Din considerațiile care precedă rezultă că al treilea motiv trebuie respins. Prin urmare, acțiunea trebuie să fie respinsă în totalitate.

Cu privire la cheltuielile de judecată

122 Potrivit articolului 134 alineatul (1) din Regulamentul de procedură, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată.

123 Întrucât reclamanții au căzut în pretenții, se impune obligarea acestora la plata cheltuielilor de judecată, conform concluziilor Comisiei.

124 Potrivit articolului 138 alineatul (1) din Regulamentul de procedură, instituțiile care au intervenit în litigiu suportă propriile cheltuieli de judecată.

125 Parlamentul și Consiliul suportă, în consecință, propriile cheltuieli de judecată.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera întâi)

declară și hotărăște:

1) Respinge acțiunea.

2) Îi obligă pe FZ și pe ceilalți funcționari ai Comisiei Europene ale căror nume figurează în anexă la plata cheltuielilor de judecată.

3) Parlamentul European și Consiliul Uniunii Europene suportă propriile cheltuieli de judecată.

Pelikánová Nihoul Svenningsen

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 14 decembrie 2018.

Grefier
E. Coulon

Președinte